

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

The Development of Learning Activities on the Dramatic Arts Strand by Integrating with the Dramatic arts Folk “Lam Ploen Sa Wen Jai” for 2nd Grade Students.

ชัยวัฒน์ หาญอาษา¹, สมาน เอกพิมพ์² และพิทยวัฒน์ พันธะศรี³

Chaiwat Hanarsa¹, Samarn Ekkapim² และPittayawat Pantasri³

¹นักศึกษา ปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

²อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

³อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹Master Student of Curriculum & Instruction Faculty of Education Rajabhat Mahasarakham University

²Lecturer from the Faculty of Education Rajabhat Mahasarakham University

³Lecturer from the Faculty of Humanities and Social Sciences Rajabhat Mahasarakham University

Corresponding Author Email: chaiwat.hanarsa@gmail.com

Received: 26 May 2022

Revised: 30 June 2022

Accepted: 3 July 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ มีเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/15 จำนวน 36 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบ t-test (Dependent Samples) ผลวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 88.50/88.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80) 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ ความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.56$ S.D. = 0.14)

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้, นาฏศิลป์พื้นบ้าน, ลำเพลินสะเวินใจ

Abstract

This research consists purposes were 1. To Develop activities to learn the subject matter of dramatic arts by integrating with the folk dance series. “Lam Ploen Sa Wen Jai” for 2nd grade students. with efficiency according to the 80/80 criteria 2. To Comparison of the students' learning achievement before and after school and 3. To Study the students' satisfaction with learning activities. It is a quantitative research. There are research tools such as a plan of learning activities. achievement test and the student satisfaction questionnaire The

sample group was 36 students in Mathayom 2/15 in the second semester of the academic year 2021 at Sarakhom Pittayakom School. obtained by random group The data collected from the questionnaire were analyzed using descriptive statistics consisting of percentage, mean, standard deviation. and t-test comparison (Dependent Samples). The results showed that 1) Pleasure set For Mathayomsuksa 2 students, their E1/E2 efficiency was 88.50/88.61, which was higher than the specified threshold (80/80). 2) The students had higher learning achievement after school than before. with a statistically significant level of .05 and 3) they were satisfied with the learning activities of the dramatic arts by integrating with the folk dances. Pleasure set Overall satisfaction was at the highest level ($\bar{x} = 4.56$ S.D. = 0.14).

Keywords: Learning Activities, Folk Dance, Lamploen Savagejai

บทนำ

นาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยแสดงถึงเอกลักษณ์และเกียรติภูมิของชาติ นาฏศิลป์ถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอันอ่อนช้อยงดงาม บ่งบอกถึงความประณีตรักสวรั้งงามแฝงด้วยจิตนาการและศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทย แสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรืองและความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล ซึ่งความสำคัญของนาฏศิลป์นอกจากจะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองแล้วนาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้ นั้นเป็นเพราะว่าการเรียนนาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายเคลื่อนไหวและท่าทางต่าง ๆ จึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกปฏิบัติมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ มีจิตใจร่าเริงแจ่มใสและมีบุคลิกภาพที่ดี (กาญจนา อินทร์สุนานนท์ และรุจิ ศรีสมบัติ, 2552, น.3) นาฏศิลป์นับว่าเป็นศิลปะที่โดดเด่นที่สุด สามารถแสดงออกได้โดยตัวเอง ทั้งในลักษณะที่เข้มแข็งและอ่อนโยน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบของนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดได้อย่างอิสระและสร้างสรรค์ในการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์และประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.3)

จากการศึกษาสภาพปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ในโรงเรียนสารคามพิทยาคม พบว่า การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะนักเรียนยังขาดความรู้เกี่ยวกับนาฏศิลป์พื้นฐาน ในเรื่องของหมอลำเพลิน ยังไม่รู้ที่มาและความสำคัญของนาฏศิลป์พื้นฐานและผมสัมผัสถึงการเรียนของรายวิชานาฏศิลป์ยังต่ำกว่าเกณฑ์ จากผลการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ในโรงเรียนสารคามพิทยาคม ยังไม่ประสบผลสำเร็จในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากศิลปวัฒนธรรมพื้นฐานให้สอดคล้องกับบริบทการเรียนส่งผลให้นักเรียนยังขาดความรู้ด้านพื้นฐานนาฏศิลป์ การกระตือรือร้นที่จะเรียนและความพร้อมด้านแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์ให้สำเร็จซึ่งหากปัจจัยดังกล่าวได้รับการปรับปรุงพัฒนามักจะส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกภูมิใจในตนเองที่สามารถแสดงออกทางนาฏศิลป์ได้อย่างมีทักษะประสบผลสำเร็จสอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมขนบประเพณีและวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เรียนอยู่ในวัยที่มีความพร้อมและเหมาะสมที่จะเป็นต้นแบบในการเรียนและการแสดงออกทางนาฏศิลป์ของโรงเรียนในระยะต่อไป

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้อาจารย์นาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุด ลำเพลินสะเวินใจ ซึ่งเป็นการแสดงในรูปแบบหนึ่งที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอผลงานที่เกี่ยวกับความเป็นเอกลักษณ์ของหมอลำเพลิน วิวัฒนาการของหมอลำเพลิน ความสวยงามของ การแต่งกายหมอลำเพลิน ลำเพลินสะเวินใจมีทำรำที่คิดประดิษฐ์ขึ้นที่ทันสมัย แต่ยังคงแบบแผนการ

พ่อนมีจังหวะสนุกสนานมีคุณค่าทางด้านร่างกาย (Physical Values) คุณค่าทางสังคม (Social Values) คุณค่าทางวัฒนธรรม (Cultural Values) และคุณค่าทางด้านนันทนาการ (Recreational values) เป็นการนำเสนอในรูปแบบพ่อนลำเพลินอีสานที่เกิดจากพลวัตการเปลี่ยนแปลงของคนอีสาน จากสิ่งที่ว่า “เปิดฝ้าม่านกั๊ก” จัดเป็นหนึ่งในการแสดงเปิดฉากหรือเปิดตัวหมอลำในการแสดงหมอลำเพลิน ซึ่งเป็นหนึ่งมหรสพที่ราบสูงประเภทหมอลำที่มีพัฒนาการต่อเนื่องยาวนานนับพันปี หมอลำเพลินจึงเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ของสังคมอีสานที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์อีสานทั้งในด้านปรัชญาความคิด ทัศนคติ รสนิยม วัฒนธรรมอีสาน และยังเป็นสื่อสะท้อนโลกทัศน์ของคนอีสานที่มีพัฒนาการยาวนานจากอดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อนำมาสอนให้เกิดความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมของภาคอีสานพร้อมทั้งสามารถบูรณาการให้เข้ากับชีวิตประจำวัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาประยุกต์บูรณาการใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผู้เรียนยังเกิดความรู้ความเข้าใจและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามมาตรฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ได้กำหนด เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ นาฏศิลป์และหวังว่าผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจการพัฒนาเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุด ลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สามารถนำไปแสดงในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งภายในและนอกโรงเรียนได้และจะทำให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติรู้จักการวางแผนงานอย่างเป็นขั้นตอนเกิดการพัฒนาด้านกระบวนการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวนใจ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ประกอบด้วย

- 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสารคามพิทยาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 จำนวน 17 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 625 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/15 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 มีนักเรียนจำนวน 36 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการใช้แบบสอบถาม

กับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอน คือ 1) ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงหลักการและเหตุผลในรายละเอียดขั้นตอนและการปฏิบัติให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/15 โรงเรียนสารคามพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 และมีการสอบก่อนเรียน (Pre- test) กับนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ 2) ดำเนินการทดลองด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง 3) หลังสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียน (Post Test) กับนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ และ 4) หลังจากทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้เพื่อสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมทางสถิติทางวิจัย โดยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยวิเคราะห์ตามสูตรการหาค่า E_1/E_2 2) วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3) วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละ ของคะแนนที่ได้จากนักเรียนทุกคนที่เป็นคะแนนความคิดเห็นโดยรวมทุกข้อและรายชื่อ

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังข้อมูลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80

จำนวนนักเรียน	คะแนน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
36	ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	100	88.50	2.80	88.50
	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	30	26.58	1.68	88.61
ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.50/88.61					

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีที่มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.50/88.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังข้อมูลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบและระดับนัยสำคัญทางสถิติของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	% of Mean	t	df	P
ก่อนเรียน	36	30	11.06	2.39	36.85	36.912*	35	.000
หลังเรียน	36	30	26.58	1.68	88.61			

*มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

3. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวินใจ

ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังข้อมูลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 คะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ประเด็นการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. นักเรียนชอบในเนื้อหาสาระที่มีความน่าสนใจ	4.55	0.51	มากที่สุด
2. นักเรียนชอบเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสภาพภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.79	0.42	มากที่สุด
3. นักเรียนชอบกิจกรรมเรียนรู้ เรื่อง นาฏศิลป์พื้นบ้านลำเพลินสะเวินใจ	4.61	0.56	มากที่สุด
4. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	4.64	0.60	มากที่สุด
5. นักเรียนมีความสุขกับการฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.15	0.83	มาก
6. นักเรียนสามารถนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.48	0.83	มาก
7. นักเรียนชอบที่มีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4.82	0.53	มากที่สุด
8. นักเรียนชอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ	4.58	0.61	มากที่สุด
9. นักเรียนชอบการใช้สื่อการสอนที่หลากหลายตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.67	0.69	มากที่สุด
10. นักเรียนชอบที่ได้รับการแนะนำหลังการประเมินเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทุกครั้ง	4.27	0.72	มาก
รวม	4.56	0.14	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 4.15 ถึง 4.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าตั้งแต่ 0.42 ถึง 0.83 ซึ่งพิจารณาโดยรวม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.14 มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดโดยพิจารณาเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก ได้แก่ นักเรียนชอบเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสภาพภูมิปัญญาท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.79$, S.D. = 0.42) นักเรียนชอบที่มีส่วนร่วมในการใช้สื่อ ($\bar{x} = 4.82$, S.D. = 0.53) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุด ลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.50/88.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (80/80)

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวียนใจ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้านชุดลำเพลินสะเวียนใจ พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวียนใจ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.14)

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุดลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.50/88.61 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (80/80) นั้นเป็นผลมาจากนักเรียนทำคะแนนจากการสอบท้ายแผนระหว่างเรียน จำนวน 8 แผน คิดเป็นร้อยละ 88.50 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 88.61 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวียนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนแบบบูรณาการผ่านกระบวนการที่เป็นระบบ โดยศึกษาหลักสูตร คู่มือครู เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนศึกษาเทคนิค วิธีการ และหลักการที่เป็นแนวทาง นำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสอนให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ระหว่างนาฏศิลป์พื้นบ้านกับนาฏศิลป์ไทย ด้วยการอธิบายซ้ำ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ถึงการบูรณาการ ยกตัวอย่างให้ผู้เรียนเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพิ่มเทคนิคการสอน สอดคล้องกับอรรถาธิบาย สุชาติโนบล (2545, น.25) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ทำให้สามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

และเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งนักเรียนได้รับความสนุกสนานในการเรียนเพราะได้เรียนรู้รอบด้าน นักเรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีความหมายจากการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากศาสตร์ต่าง ๆ และได้รับความรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจและสัมพันธ์กับ ชีวิตจริง ทำให้สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตของตนเองได้ ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ ในการเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ เช่น ภาษา ดนตรี ศิลปะ นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่มที่คล่องความสามารถ ทำให้เกิดกระบวนการในการทำกิจกรรม อย่างเป็นขั้นตอน มีการปรึกษาพิจารณาแนวทางที่เหมาะสม ทำให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนในระหว่างเรียนเมื่อนักเรียนได้ร่วมกิจกรรมแล้วสนุกสนานไม่ เบื่อต่อการเรียน มีความสนใจ ตั้งใจทำ กิจกรรมพัฒนาตนเองในการกล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก พิจารณาเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างใคร่ครวญ ด้วยปัญญารู้จักคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาด้วยเหตุผล ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ซึ่ง สอดคล้องกับบุสรินทร์ พาระแพน (2561, น.109) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิด ทักษะปฏิบัติของชมพู่ซันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุวรรณ ภูมิพิทยไพศาล อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 39 คน พบว่า ผลพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตาม แนวคิดทักษะปฏิบัติของชมพู่ซัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพ มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 92.51/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยการ กิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ นั่นเป็นผลมาจากกิจกรรมการ เรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้นได้มีการกำหนดเนื้อหา ลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และกำหนดระดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียนผลการวิจัย ครั้งนี้พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ แบบบูรณาการเป็นการจัดการเรียนรู้ ที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในนาฏศิลป์พื้นบ้านสูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ สร้างความตระหนัก มีจิตสำนึกในการรักษา ศิลปวัฒนธรรมในโรงเรียนและชุมชน จึงเป็นรูปแบบที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีกระบวนการที่เหมาะสม สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียน นักเรียนได้มีโอกาสแสวงหาความรู้จากกระบวนการที่หลากหลาย มีโอกาส แสดงความ คิดเห็นจนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนกับสิ่งที่เผชิญอยู่ ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดย บูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลินสะเวินใจ เป็นรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน ต้องแสวงหาความรู้และรับรู้เรื่องใหม่ ๆ อีกทั้งกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลิน สะเวินใจ ได้ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน จึงทำให้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ และเมื่อนำไปใช้ในการประเมินแล้ว จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับรสุนด์ เพ็ญเนตร (2561, น.97-98) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวคิดการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งมน อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 32 คน พบว่าการจัดกิจกรรมทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวคิด การสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์โดยบูรณาการกับนาฏศิลป์พื้นบ้าน ชุด ลำเพลิน สะเวินใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ความพึงพอใจโดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.14 โดยรวมมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดโดยพิจารณา

เรียงลำดับจากน้อยไปหามาก จำนวน 2 ลำดับ ได้แก่ 1) นักเรียนชอบเนื้อหาสาระสอดคล้องกับสภาพวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) นักเรียนชอบสื่อการสอนมีความทันสมัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในจากหนังสือเอกสารที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเกณฑ์การวัดและประเมินผลและศึกษาวิธีการสร้างการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแล้ววิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ และนำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อ พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถามและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ ซึ่ง Vroom (1964, อ้างถึงในวสันต์ เตชะพอง, 2549, น.8) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นผลจากบุคคลนั้นเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือเข้าไปรับรู้แล้วเกิดความพอใจโดยความหมายของความพึงพอใจสามารถทดแทนความหมายของทัศนคติได้ บางที เรียกว่าทฤษฎี V.I.E. มีองค์ประกอบทฤษฎีที่สำคัญ คือ ความพึงพอใจ (Valence) เครื่องมือ หรือวิถีทางนำไปสู่ความพึงพอใจ (Instrumentality) และ ความคาดหวัง (Expectancy) ภายในตัวบุคคลมีความต้องการ และมีความคาดหวังในหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้นจึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนอง ความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังเอาไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วตามที่ตั้งความหวังหรือที่คาดหวังเอาไว้ บุคคลก็จะได้รับความพึงพอใจและในขณะเดียวกันก็จะคาดหวังในสิ่งที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ รัศมี ศรีแพงม (2559, น.91-92) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเหล่าผักไล่ จังหวัดสกลนคร จำนวน 30 คน พบว่า กิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.84/81.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความรู้ความเข้าใจเรื่อง ดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน มีทักษะปฏิบัติดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญสถิติ ที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสานอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรจัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนที่เป็นสิ่งสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน เพื่อเป็นการจัดความพร้อมและสร้างความแปลกใหม่ของห้องเรียน

1.2 ควรมีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนปฏิบัติแบบ Activities learning และมีการจัดประเมินตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยและพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์พื้นบ้านเรื่องอื่นๆ ที่สอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น

2.2 ควรศึกษาวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์โดยบูรณาการหรือประยุกต์การใช้เทคโนโลยีศตวรรษที่ 21

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความเมตตา ชี้แนะ จากท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิพัฒน์ พันธะศรี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาธน์ เจริญ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร และอาจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สุภัทกุล ผู้ทรงคุณวุฒิกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์และตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ตั้งแต่เริ่มต้นจนงานวิจัยสำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ ด้วยความเคารพอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- กาญจนา อินทรสุวรรณ์ และรุจิ ศรีสมบัติ. (2552). *ร่วางมาตรฐาน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- บุสรินทร์ พาระแพน. (2561). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รสสุคนธ์ เพ็ญเนตร. (2561). *การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวคิดการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- รัศมี ศรีแพงม. (2559). *การพัฒนากิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- อริยญา สุธาสิโนบล. (2545). การสอนแบบบูรณาการ. *วารสารวิชาการ*, 5(12), น.20-26.
- Vroom, V. H. (1964). *Work and motivation*. New York: John Wiley and Sons